

Vẫn cứ thích em

Dành cho Sài Gòn những ngày mưa kỉ niệm mang tôi về năm tháng xưa cũ.

Dành cho những người yêu nhau, chân thành, sâu sắc...

Tôi và Thành lớn lên cùng nhau, trong một chung cư cũ kĩ được cấp cho người có thu nhập thấp. Bố mẹ tôi và bố mẹ Thành làm công chức nhỏ, lương ọp ẹp đủ để ăn và lo cho mấy đứa con đi học, không dư giả gì mấy. Căn nhà của Thành đối diện với nhà tôi, chúng tôi tuy đồng lứa, cùng học chung lớp nhưng chả mấy khi ưa nhau, vì tôi là lớp trưởng, còn Thành được liệt vào dạng học sinh cá biệt. Thành ghét tôi vì câu hăm dọa: "Cậu mà cứ như thế này, tớ mách bố cậu đấy!", còn tôi ghét Thành vì vẻ mặt thờ ơ, bất cần, cười nhếch miệng rồi đóng cửa thật mạnh trước khi đi vào nhà như muốn nói: "Tớ thách cậu đấy!"

Cấp ba, chúng tôi không học chung trường với nhau nữa. Tôi đậu vào trường chuyên của thành phố, còn Thành phải học ở một trường dân lập, cách nhà tận năm cây số. Giờ đi học của chúng tôi cũng trái ngược nhau, cho nên, ngoài những lần tôi qua nhà cậu ấy, hoặc là cậu ấy qua nhà tôi, thì chúng tôi ít gặp nhau hẳn. Bên nhà Thành, tiếng cãi vã của bố mẹ cậu ấy ngày một to dần, tăng đều lên. Ngày trước, lâu lâu mới nghe cãi nhau một lần, bây giờ, hầu như ngày nào cũng cãi vã. Mẹ tôi nói nhỏ với chị em tôi, là bố Thành thăng chức, nuôi vợ nhí bên ngoài cho nên kiếm có để chia tay, mẹ còn tự hào về bố tôi, cứ đều đều một chức vụ những mười năm trời, nhưng tan làm là ghé chợ, đi về đúng giờ mỗi chiều, mỗi tối ngồi canh chị em chúng tôi học bài, tránh xao nhãng. Tôi mím môi, nhìn sang nhà bên, không biết cậu ấy thế nào?

- Thưa mẹ, con đi học.

- Ừ, cẩn thận nhé. Ăn cơm chưa?

- Con ăn rồi. Mẹ xem đánh thức bé Mây để nó đi học thêm mẹ nhé! Hôm nay mẹ cho nó thêm tiền, con thấy bút chì nó cụt tàn rồi mà chưa thay.

- Ừ. Biết rồi.

Tôi vừa mở cửa phòng thì Thành cũng lao ra khỏi phòng mình, khuôn mặt cậu ấy đỏ tái, đôi mắt hoe, nhìn tôi, chưa bao giờ, tôi thấy ánh mắt ấy lại bi thương đến thế. Môi tôi mấp máy một câu nói, chưa thành hình, thì cậu ấy lao xuống cầu thang như bay, mắt hút ở ngã rẽ, chỉ còn nghe những tiếng chân thật mạnh, thật nhanh, như trốn tránh, như cô độc.

- Thành!

Chỉ có tiếng vọng trả lời tôi, một tiếng vọng lại của giọng mình, tuyệt nhiên không có lời đáp.

Suốt buổi học đó, tôi như trên mây, trong đầu đầy ngập những câu hỏi, những lo lắng vô cớ, như khi còn học chung mà cậu ấy bị gọi lên kiểm tra bài, tim tôi lại rộn những nhịp đập mất bình tĩnh, vờ như không nhìn cậu ấy nhưng tai luôn lắng nghe cậu ấy nói gì, có trả lời được hay không. Tan học, tôi ngẩn ngơ ngồi ở sân trường, mọi người tan về hết, chiều muộn, vài chiếc lá xào xạc rơi xuống chân.

Tôi biết tìm cậu ấy ở đâu, nhưng, lại muốn để cậu ấy yên, một mình.

Tôi bước lên chuyến xe bus cuối cùng về nhà, vừa yên vị ở ghế, chiếc xe chuyển bánh, đều đều rời đi, Sài Gòn ồn ã tan tằm.

Tôi chợt nhớ ra, khi tôi trượt cuộc thi học sinh giỏi, tôi như Thành bây giờ, sụp đổ, mọi hi vọng và khao khát tan biến, tôi ngồi một góc lớp, mọi người đã về hết, gục mặt khóc thật nhiều. Lúc ấy, Thành ngồi ở ngoài cửa lớp, chờ tôi khóc xong, đưa tôi xấp khăn giấy rồi lúi xềnh xệch tôi về. Cậu ấy không bỏ rơi tôi, sao tôi lại để cậu ấy một mình lúc này?

- Chú ơi, tới trạm kè cho con xuống!

- Nhà con còn xa mà?

- Con có công chuyện gấp!

Đúng như tôi đoán, Thành ở đây, sân thượng cơ quan của bố tôi, của cả bố Thành.

Nắng chiều, râm một màu cam đậm lên chiếc áo sơ mi trắng cậu ấy mặc, cậu đứng hướng người ra thành phố, đơn độc, thân hình cao ráo mảnh khảnh của Thành đứng đó như con chim lạc đàn, chơ vơ giữa bầu trời bao la, rộng lớn.

- Thành...

- Mai? Đến đây làm gì? – cậu ấy luôn nói chuyện cụt lủn vậy với tôi.

Tôi không trả lời, bước từng bước đến cạnh Thành, trên cao, gió mạnh thổi thốc vào người tôi từng cơn lạnh buốt, tôi liếc nhìn thấy mắt cậu ấy đỏ hoe, vài giọt còn rơi vương dưới cằm.

- Nhà có chuyện gì hả?

- Bố mẹ li hôn. Mai về quê với mẹ.

- Cái gì cơ? – tôi tròn mắt – Cậu...cậu sắp đi sao?

- Ừ. Sắp đi.

- Sao không nói gì với Mai hết vậy? Sao lại đột ngột vậy?

- Muốn nói, nhưng không biết nói lời thế nào.

- Trời, quen nhau bao lâu rồi. Đã là bạn, thì có gì phải nói chứ! Thành làm sao vậy?

- Tôi thích em.

Tôi sững sờ nhìn cậu ấy, cậu ấy không nhìn tôi, nhưng đọng trong đáy mắt Thành, sự đau thương dâng lên thành nỗi buồn sâu thẳm. Cậu ấy đưa tay nắm lấy tay tôi, run rẩy. Chúng tôi đứng đó, không biết là bao lâu, nhưng tay trong tay của Thành, tôi thấy mình thật nhỏ bé làm sao, nhỏ bé đến nỗi, đau thương của Thành cũng bao trùm lấy tôi. Hai chữ "sắp đi" ấy, sẽ kết thúc cho câu tỏ tình của Thành, tôi biết, chúng tôi chỉ đến đó thôi.

Thế là, Thành đi thật, khi tôi choàng thức dậy, chỉ còn lại lá thư và một món quà sinh nhật sớm, một quyển sổ ép đầy những cánh hoa khô.

Trong đầu tôi, lằng lằng câu nói hôm qua, "tôi thích em".

Tình yêu đầu đời của tôi, đến đó là chấm hết.

Hôm nay, vô tình gặp lại bố của Thành ngoài chợ, khi tôi cùng một số người bạn nước ngoài đi loanh quanh thành phố, ông già nua, khắc khổ, ngồi trên chiếc xe tay ga, tay giữ lấy hai đứa nhỏ đang hiếu động nghịch phá. Người vợ trẻ đi từ một cửa hàng thời trang ra với hai chiếc túi to sụ, vừa nghe điện thoại vừa bước đi, sành điệu, khác hẳn với người chồng ngồi chống cằm nhìn ra xa xôi, ánh mắt mất hút trong dòng người.

Tôi tự hỏi, bao năm qua rồi, Thành sống thế nào? Liệu còn nhớ đã từng nói thích tôi, trên sân thượng chiều hôm ấy?

Tôi về nhà, đọc đi đọc lại lá thư cậu ấy viết, đến ngẩn ngơ. Quyển sổ ép những cánh hoa nằm trên kệ, một góc quan trọng mà mỗi sáng, trước khi đi làm, tôi luôn nhìn qua nó đầu tiên. Suốt những năm sau này, tôi chưa nhận lời một người nào cả, không phải vì tôi chờ đợi Thành, chúng tôi chưa từng hứa hẹn gì với nhau, mà chỉ là, tôi không quên được cái nắm tay run rẩy và câu nói "tôi thích em."

Tôi là lính mới trong cơ quan, nên cũng bị hiếp đáp đôi chút, công việc dồn về cho tôi phần nhiều, đến tận tám giờ, vẫn chưa được ăn, chưa được về nhà. Bé Mây năm nay đã vào đại học, bố tôi đã về hưu, chúng tôi dọn đến một căn chung cư khác rộng rãi và sạch sẽ hơn, cho nên, mọi việc dồn vào vai tôi, người ta làm một, tôi phải làm hai, người ta siêng năng một, tôi phải siêng gấp đôi. Tiếng bẻ những ngón tay vang lên khô khốc, tôi ngồi dựa ra ghế, mắt mờ, những con số bay lượn trong đầu đến choáng váng.

Tắt máy tính, đồng hồ điểm mười giờ đêm. Tôi lao ra ngoài công ty, bụng đói mắt hoa, không còn chiếc taxi nào đậu bên vệ đường nữa, tôi đưa tay lấy điện thoại, định gọi xe đến.

- Chị hai!

- Mây? Làm gì ở đây? Không về nhà đi! Đi hẹn hò phải không? Chết mày, về tao mách mẹ.

- Hẹn hò cho chị thì có!

- Nói gì nghe lạ vậy?

Mây đưa tay vẫy, một dáng người đàn ông cao ráo, lực lưỡng đi từ bên kia đường sang, anh ấy đưa tay xin đường, chiếc vest trên người ôm sát tôn dáng sang trọng, tôi lục kính trong giỏ xách, chết thật, lại để quên trên văn phòng. Con Mây đưa tay che mắt tôi lại, tôi cúi:

- Làm trò gì đó, Mây?

- Em tên Mi, cứ Mây Mây hoài.

- Thì ở nhà gọi là Mây, chứ đòi gọi là mặt trời à?

- Chị hai im lặng xịu đi.

Tôi nghe con Mây thì thầm:

- Cỏ áo anh kia, bẻ lại đi.

- Người yêu mày hả, Mây? Ra mắt chị mày thì dẫn đi ăn gì còn được, chứ bịt mắt lại làm gì?

Bé Mây từ từ mở tay, tôi chớp mắt để quen với ánh đèn chói, người đàn ông ban nãy tươi cười, lún đồng tiền, mũi cao, khuôn mặt này từng gặp ở đâu, nhưng chưa chính chắn, trưởng thành như bây giờ.

- Mai...

Chiếc giỏ xách trên tay tôi rơi xuống đất, giọng nói này không lẫn vào đâu được, cái giọng nói đã từng pha với tiếng gió rít trên cao, cái giọng nói chiều hôm ấy, ảo não, bi thương mà đi vào lòng tôi, không thể nào dứt được.

- Anh Thành đi du học ở nước ngoài về, hôm trước em vô tình gặp lại anh khi về chung cư cũ. Mà thôi, anh chị nói chuyện đi, em về trước.

- Đi bằng gì về đó Mây?

- Taxi chứ gì hai, điều tra ghê quá à.

Chúng tôi sánh vai nhau đi trên vỉa hè, cả hai im lặng, không biết nói gì, cảm giác ngại ngùng chưa từng có giữa chúng tôi. Ánh đèn Sài Gòn đã dịu bớt, trời mát mẻ về khuya, khi bước qua vạch kẻ đường, tôi đi hơi chậm lại, ái ngại mở lời, vì biết cậu ấy trước đây rất nhất nói chuyện:

- Thành học gì bên Mỹ? Đi Mỹ hồi nào?

- Học máy tính. Đi hồi mười chín. Đi được sáu năm rồi.

- Về Việt Nam luôn hay là về chơi rồi đi?

- Em còn thích tôi chứ?

Tôi dừng bước, tám năm qua, tám năm dài đằng đẵng của thời thanh xuân tươi đẹp nhất, tôi dành để chờ câu hỏi này. Tôi từng tự vấn bản thân, tôi có thích Thành không? Tôi có đang chờ đợi Thành, chờ đợi một người dường như có thể quên bằng mình trong cuộc đời họ, rồi tôi tự trả lời mình, tôi không thích cậu ấy, cũng chưa hề chờ đợi cậu ấy, nhưng bản thân không thể chấp nhận một mối quan hệ tình cảm nào khác. Những đêm cô đơn liêu xiêu đi trên đường Sài Gòn, qua những quán quen, những con đường từng đi, có hôm ngồi dưới quán cà phê cóc ở chung cư cũ, cứ chờ đợi điều gì, mà bản thân cũng không rõ, chỉ biết ngồi đó, lắng nghe từng bước chân xuống cầu thang, nhắm mắt, mừng rỡ tưởng tượng những tháng ngày xưa cũ, những tháng ngày đã qua luôn khắc ghi trong đầu, dù có sống cuộc sống tốt hơn, đầy đủ hơn, nhưng những năm tháng đó, là hạnh phúc, là khoảnh khắc trọn vẹn nhất của tôi.

- Mai...

- Tám năm qua, em còn nhớ, tôi nói thích em chứ? Em còn thích tôi không?

- ...

- Tôi đã cố gắng để trở thành một con người khác với quá khứ. Tôi luôn nhớ em, hồi đó, cần nhằn bên tai, "học đi, sao lười quá vậy, chỉ ăn rồi phá là giỏi thôi."

- Thành còn nhớ đã nói thích Mai sao?

- Đồ ngốc. Tôi không phải người tùy tiện nói gì thì nói. Tôi nói điều gì, luôn là điều đúng đắn nhất, mà điều đúng đắn, thì khó có thể thay đổi lắm.

- Là sao?

- Vẫn cứ thích em.

Chúng tôi bước qua hết những vạch trắng kẻ đường, đầu đó thoảng trong gió, mùi hoa ngọc lan phảng phất, nồng nàn, trong lòng tôi vô cùng dễ chịu, tám năm thanh xuân đã qua không hề uổng phí, vì hôm nay, tôi biết được ra, tôi thích cậu ấy, rất thích cậu ấy.

Thật ra, thanh xuân có tươi đẹp đến thế nào, mà không có một người để sẻ chia, cùng nhau đi qua thăng trầm của tuổi trẻ, thì có đẹp cách mấy, cũng có nghĩa lý gì?

Chúng ta dành thời thanh xuân của mình cho một người thật sự có ý nghĩa, thì dù sau này, đi hết quãng thời gian tươi đẹp, cũng không có gì phải hối tiếc. Thế giới này rộng lớn vô cùng, gặp nhiều người, đến nhiều nơi, nhưng thế nào đi nữa, chỉ có một người, chỉ có một điểm đến- là cậu ấy, duy nhất là cậu ấy.

Duy Nguyễn